

<https://www.parool.nl/amsterdam/wanneer-je-een-fulltimebaan-hebt-maar-toch-niet-rond-kunt-komen~a4622193/>

Werkende armen: Gezin kan niet leven van laagbetaalde functies.

Door: Michiel Couzy en Raounak Khaddari, 27 januari 2019

Drie verhalen uit de praktijk.

Wanneer je een fulltimebaan hebt, maar toch niet rond kunt komen

Khadija (49) kan haar gezin zelden van gezond eten voorzien. Niet omdat ze dat niet zou willen. "Het is duur. Ongezonder eten is simpelweg goedkoper." Khadija moet wel: vaak is het geld voor het eind van de maand al op.

Dit is geen gezin dat van uitkeringen leeft.

Khadija werkt vijf dagen in de week, acht uur per dag als schoonmaker in een ziekenhuis in Amsterdam. Haar man werd zes jaar geleden ziek en raakte werkloos.

Sindsdien moet het gezin rondkomen van één salaris. Met nog twee thuiswonende kinderen van 12 en 15 jaar is dat vallen en opstaan.

"Ik krijg hulp van mijn andere oudere kinderen. Die kopen bijvoorbeeld kleren voor hun broertje. Ik ben ze dankbaar, maar je moet als moeder niet afhankelijk zijn van je kinderen. Zeker niet als je nog gezond genoeg bent om zelf te werken."

Khadija wil wel meer verdienen, maar meer dan fulltime werken kan niet. Maandelijks krijgt ze amper 1500 euro op haar rekening gestort.

"Dat is nog veel in vergelijking met collega's zonder leidinggevende functie. Die moeten het doen met zeker honderd euro minder."

Ze houdt wel van haar werk. "Het is leuk om te doen en ik ben onder de mensen." Dat de verdiensten zo bar zijn, daar schaamt Hyati zich niet voor.

"De schuld ligt niet bij mij, maar bij de maatschappij. Als je een uitkering hebt en werkloos bent, dan nog hoor je in Nederland niet in armoede te leven. Ik heb een fulltimebaan. Als rondkomen zelfs dan niet lukt, vind ik niet dat ik het bij mezelf moet zoeken."

En heus niet alleen in de schoonmaaksector, waar Khadija, tevens kaderlid bij de FNV, nog schrijnender gevallen om zich heen ziet.

"Een alleenstaande collega kan van haar salaris niet rondkomen. Dus springen we met collega's bij: we geven brood of koken iets extra's om haar de laatste dagen van de maand door te helpen."

Soms maakt ze werkdagen van 12,5 uur. Ze is verplicht elke twee uur pauze te nemen, maar dan krijgt ze niet doorbetaald. Net als wanneer ze ziek is. Uit angst haar baan te verliezen, wil ze anoniem blijven. Eten gaat voor, maar ik zou mijn gezin zo graag meenemen op vakantie. We zijn al vijf jaar het land niet uit geweest.

Gelukkig zijn er allerlei potjes

Josje (57) werd vijf jaar geleden voor de helft wegbezuinigd bij het Radio Filharmonisch Orkest. Nu werkt ze noodgedwongen voor vijftig procent. In de praktijk betekent het dat ze om de week een volle werkweek draait.

"Zo werkt dat," zegt de violist. "We werken in een week naar een optreden toe. In het weekend treden we op en dan beginnen we aan een nieuw programma."

Hoewel Ter Haar van haar werk geniet, is rondkomen lastig. "We verdienen niet veel in de muziek." De muzikant krijgt maandelijks 1500 euro op haar rekening gestort. Daarvan gaat 500 euro naar de hypotheek 'en ik betaal 175 euro servicekosten'.

Als de Amsterdammer alle vaste lasten bij elkaar optelt - daar zit ook haar zorgverzekering bij - komt ze uit op net iets meer dan duizend euro.

"Het is lastig op mijn leeftijd nog werk te vinden in orkesten. Gelukkig zijn er allerlei potjes om ontslagen musici weer aan een baan te helpen." Daar maakt de violist dankbaar gebruik van.

"Ik ben begonnen met een opleiding Nederlands voor Anderstaligen. Het Sociaal Fonds Podiumkunsten betaalt een groot deel van de kosten. In september ben ik afgestudeerd en hoop ik snel weer een baan te hebben, al is het de vraag of ik iets kan vinden dat te combineren is met het orkest."

Vooralsnog leeft ze eenvoudig: "Ik ga niet op vakantie, koop mijn kleding alleen bij de kringloopwinkel en woon in een woongroep op Zeeburgereiland." Rondkomen gaat net aan, of eigenlijk: van haar salaris gaat het niet. "Ik heb een paar keer per jaar nieuwe snaren nodig voor mijn viool en strijkstok. Dat kost meer dan 100 euro, maar het is voor mij onmisbaar. Anders kan ik helemaal niet werken."

De verwarming staat nooit aan: te duur

Bas (27) werkt als facilitair medewerker bij een verzorgingshuis in Rotterdam.

"Ik streef naar fulltime. Niet alleen omdat ik mijn werk leuk vind, ook omdat ik het geld nodig heb."

Zijn werkgever kan echter zelden zoveel uren bieden. "Gemiddeld werk ik daardoor slechts 25 uur per week, en dat ook nog voor een laag salaris." Per maand krijgt hij zo'n 1100 euro op zijn rekening.

"Als mijn hypotheek à 650 euro, het gas, water, licht en andere vaste lasten zijn betaald, houd ik met een beetje geluk honderd euro over voor de hele maand." Vaker is het zeventig of tachtig euro. Het ligt er maar net aan hoeveel diensten hij van collega's kan overnemen.

"Vorige week was een collega ziek op zaterdag, de dag dat ik altijd afspreek met vrienden. Gewoon bij iemand thuis, met z'n allen. Uitgaan is te duur."

Bij zo'n melding is de afweging: iets doen met vrienden en geld uitgeven, of zeven uur werken? "Die keuze is snel gemaakt. Of beter gezegd: ik heb geen keus. Ik moet rekeningen betalen. Doe ik dat niet, dan slaat de maatschappij keihard terug."

Bas houdt zijn vaste lasten zo laag mogelijk. Hij leeft zuinig om een buffer op te bouwen voor onvoorziene omstandigheden.

"Ik eet vaak brood, dat is goedkoop. Laatst had ik als avondeten twee zakjes van twee broodjes bapao. Die zijn zestig cent per pak. Zo heb ik voor 1,20 euro avondeten. Het is anders dan vroeger. Bij

mijn ouders zat er altijd een salade bij het avondeten. Nu eet ik een versimpeld hoofdgerecht: pasta met saus uit een pot. Ook staat de verwarming nooit aan en ik heb noodgedwongen de goedkoopste zorgverzekering."

Hij wil benadrukken dat hij geen rotleven heeft. "Het is financieel zwaar, maar ik leef niet in een sociaal isolement. En ik heb een leuke baan. Het is gewoon continu wikken en wegen, altijd maar zoeken naar creatieve oplossingen."